Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV 2003/48/EF

af 3. juni 2003

om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger

(EFT L 157 af 26.6.2003, s. 38)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Rådets direktiv 2004/66/EF af 26. april 2004	L 168	35	1.5.2004
►**M2**	Rådets beslutning 2004/587/EF af 19. juli 2004	L 257	7	4.8.2004
►**M3**	Rådets direktiv 2006/98/EF af 20. november 2006	L 363	129	20.12.2006

▼B

RÅDETS DIREKTIV 2003/48/EF

af 3. juni 2003

om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 94,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kapitalens fri bevægelighed er sikret ved traktatens artikel 56 til 60.

(2) Renteindtægter fra opsparing i fordringer udgør en skattepligtig indkomst for valutaindlændinge i samtlige medlemsstater.

(3) I henhold til traktatens artikel 58, stk. 1, har medlemsstaterne ret til at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sondrer mellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted eller med hensyn til det sted, hvor deres kapital er investeret, og medlemsstaterne har ligeledes ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre overtrædelser af deres nationale ret og forskrifter, især på skatte- og afgiftsområdet.

(4) De bestemmelser i medlemsstaternes nationale skattelovgivning, som har til formål at hindre misbrug eller svig, bør i henhold til traktatens artikel 58, stk. 3, ikke udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital og betalinger, som defineret i traktatens artikel 56.

(5) Da der ikke er sket nogen samordning af de nationale ordninger for beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, navnlig ikke med hensyn til behandlingen af rentebetalinger, der modtages af ikke-hjemmehørende personer, er det for øjeblikket ofte muligt for personer hjemmehørende i medlemsstaterne at unddrage sig enhver form for beskatning i deres bopælsland af rentebetalinger modtaget i en anden medlemsstat.

(6) Denne situation fordrejer kapitalbevægelserne mellem medlemsstaterne, hvilket ikke er foreneligt med det indre marked.

(7) Dette direktiv bygger på den konsensus, der blev opnået på Det Europæiske Råds møde den 19. juni 2000-20. juni 2000 i Santa Maria da Feira og på de efterfølgende samlinger i Rådet (økonomi og finans) den 26. november 2000-27. november 2000, den 13. december 2001 og den 21. januar 2003.

(8) Det endelige formål med dette direktiv er at muliggøre, at indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, som udbetales i en medlemsstat til retmæssige ejere, der er fysiske personer,

([1]) EFT C 270 E af 25.9.2001, s. 259.
([2]) EUT C 47 E af 27.2.2003, s. 553.
([3]) EFT C 48 af 21.2.2002, s. 55.

▼B

som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, gøres til genstand for reel beskatning i overensstemmelse med den sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

(9) Formålet med dette direktiv kan bedst opfyldes ved at satse på rentebetalinger, der foretages eller sikres af økonomiske aktører etableret i medlemsstaterne til eller til fordel for retmæssige ejere, der er fysiske personer, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

(10) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af mangel på samordning af de nationale ordninger til beskatning af indtægter fra opsparing og derfor bedre kan opfyldes på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(11) Den betalende agent er den økonomiske aktør, der betaler renter til eller sikrer betaling af renter til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer.

(12) Ved fastlæggelsen af begrebet rentebetalinger og mekanismen med den betalende agent bør der om fornødent henvises til Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) ([1]).

(13) Dette direktivs anvendelsesområde bør begrænses til beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger i forbindelse med fordringer, således at bl.a. spørgsmål vedrørende beskatning af pensions- og forsikringsydelser udelukkes.

(14) Det endelige formål, som er at muliggøre en reel beskatning af rentebetalinger i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, kan opfyldes ved hjælp af informationsudveksling om rentebetalinger mellem medlemsstaterne.

(15) Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter ([2]) udgør allerede et grundlag for informationsudveksling i skattemæssigt øjemed mellem medlemsstaterne om de indtægter, der er omfattet af dette direktiv. Det bør fortsat finde anvendelse på denne form for informationsudveksling som et supplement til dette direktiv, i det omfang dette direktiv ikke fraviger det førstnævnte direktiv.

(16) Den automatiske informationsudveksling mellem medlemsstaterne om rentebetalinger, der er omfattet af dette direktiv, åbner mulighed for en reel beskatning af disse betalinger i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, og i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning. Det er derfor nødvendigt at slå fast, at det ikke er tilladt medlemsstater, der udveksler information i henhold til dette direktiv, at henholde sig til de grænser for informationsudvekslingen, der er fastsat i artikel 8 i direktiv 77/799/EØF.

(17) Som følge af strukturelle forskelle vil Belgien, Luxembourg og Østrig ikke kunne indføre automatisk udveksling af informationer samtidig med de øvrige medlemsstater. I en overgangsperiode bør disse medlemsstater opkræve kildeskat af de renteindtægter af opsparing, der er omfattet af dette direktiv, eftersom kildeskat kan sikre en reel minimumsbeskatning, ikke mindst ved en sats, der gradvis stiger til 35 %.

([1]) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/108/EF (EFT L 41 af 13.2.2002, s. 35).

([2]) EFT L 326 af 27.12.1977, s. 15. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1994.

▼B

(18) For at undgå forskelsbehandling bør det ikke kræves, at Belgien, Luxembourg og Østrig indfører automatisk udveksling af oplysninger, før Det Schweiziske Forbund, Fyrstendømmet Andorra, Fyrstendømmet Liechtenstein, Fyrstendømmet Monaco og Republikken San Marino har indført en effektiv udveksling af oplysninger om rentebetalinger på anmodning.

(19) De pågældende medlemsstater bør overføre størstedelen af deres provenu af denne kildeskat til den retmæssige ejers bopælsland.

(20) De pågældende medlemsstater bør følge en procedure, som gør det muligt for retmæssige ejere, der har deres skattemæssige bopæl i andre medlemsstater, at undgå opkrævningen af denne kildeskat ved at bemyndige deres betalende agent til at indberette rentebetalingerne eller ved at fremlægge en attest udstedt af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres skattemæssige bopæl.

(21) Den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, bør sikre afskaffelsen af enhver dobbeltbeskatning af de rentebetalinger, der kan følge af opkrævningen af denne kildeskat efter de i dette direktiv fastsatte procedurer. Den bør gøre dette ved at give skattegodtgørelse for denne kildeskat op til det skattebeløb, der skal erlægges på dens område, og ved at tilbagebetale ethvert overskydende kildeskattebeløb til den retmæssige ejer. Den kan imidlertid i stedet for at anvende denne ordning med skattegodtgørelse indrømme tilbagebetaling af kildeskatten.

(22) For at undgå markedsforstyrrelser bør dette direktiv i overgangsperioden ikke gælde for rentebetalinger i forbindelse med visse omsættelige værdipapirer.

(23) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat af renter indtjent på deres område end den, der er omhandlet i dette direktiv.

(24) Så længe Amerikas Forenede Stater, Schweiz, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino og medlemsstaternes relevante afhængige eller associerede territorier ikke alle anvender de samme eller tilsvarende foranstaltninger som i dette direktiv, vil kapitalflugt til disse lande og territorier kunne hindre, at direktivets formål kan opfyldes. Det er derfor nødvendigt, at direktivet finder anvendelse fra den samme dato, hvor alle disse lande og territorier anvender sådanne foranstaltninger.

(25) Kommissionen bør hvert tredje år aflægge rapport om, hvorledes dette direktiv fungerer, og forelægge Rådet forslag til eventuelle ændringer, der kan vise sig nødvendige for bedre at kunne sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og afskaffe uønsket fordrejning af konkurrencen.

(26) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

INDLEDENDE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

1. Det endelige formål med dette direktiv er at muliggøre, at indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, som udbetales i en medlemsstat til retmæssige ejere, der er fysiske personer med skattemæssig bopæl i en anden medlemsstat, gøres til genstand for reel

▼B

beskatning i overensstemmelse med den sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de opgaver, der er nødvendige til gennemførelse af dette direktiv, udføres af betalende agenter etableret på deres område, uanset hvor debitor for den fordring, der giver renten, er etableret.

Artikel 2

Definition af retmæssig ejer

1. I dette direktiv forstås ved »retmæssig ejer« enhver fysisk person, der modtager en rentebetaling, eller enhver fysisk person, for hvem en rentebetaling er sikret, medmindre han fremlægger bevis for, at betalingen ikke er modtaget eller sikret til hans egen fordel, dvs.

a) at han optræder som betalende agent i henhold til artikel 4, stk. 1, eller

b) at han optræder på vegne af en juridisk person, en enhed, der beskattes af sit overskud i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, et investeringsinstitut, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF, eller en enhed, hvortil der er henvist i artikel 4, stk. 2, i nærværende direktiv, og i sidstnævnte tilfælde meddeler navn og adresse på den pågældende enhed til den økonomiske aktør, der foretager rentebetalingen, hvorefter den sidstnævnte indberetter disse oplysninger til sit etableringslands kompetente myndighed, eller

c) at han optræder på vegne af en anden fysisk person, der er den retmæssige ejer, og meddeler den betalende agent den retsmæssige ejers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2.

2. Hvis en betalende agent har oplysninger, der tyder på, at den fysiske person, der modtager en rentebetaling, eller for hvem en rentebetaling er sikret, muligvis ikke er den retmæssige ejer, og hvis denne fysiske person hverken er omfattet af stk. 1, litra a), eller stk. 1, litra b), træffer han rimelige foranstaltninger til at fastslå den retmæssige ejers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2. Hvis den betalende agent er ude af stand til at identificere den retmæssige ejer, behandler han den pågældende fysiske person som den retmæssige ejer.

Artikel 3

De retmæssige ejeres identitet og bopæl

1. Hver medlemsstat skal på sit område fastlægge og sikre anvendelsen af de procedurer, der er nødvendige for at gøre det muligt for den betalende agent at identificere de retmæssige ejere og deres bopæl med henblik på artikel 8-12.

Disse procedurer skal være i overensstemmelse med de i stk. 2 og 3 fastsatte minimumsstandarder.

2. Den betalende agent fastlægger den retmæssige ejers identitet på grundlag af minimumsstandarder, der varierer efter, hvornår den betalende agent og modtageren af rentebetalingen har optaget forbindelser:

▼B

a) For kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2004 fastlægger den betalende agent den retmæssige ejers identitet i form af hans navn og adresse ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans etableringsland og Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge ([1]).

b) For kontraktlige forbindelser, der er optaget, eller, hvis sådanne kontraktlige forbindelser ikke findes, for transaktioner, der er gennemført på eller efter den 1. januar 2004, fastlægger den betalende agent den retmæssige ejers identitet i form af navn, adresse og, hvis et sådant nummer findes, skattemæssigt identifikationsnummer, der er tildelt af den medlemsstat, hvor den pågældende har sin skattemæssige bopæl. Disse oplysninger fastlægges på grundlag af passet eller det officielle identitetskort, der forevises af den retmæssige ejer. Hvis adressen ikke er anført i passet eller i det officielle identitetskort, fastlægges den på grundlag af ethvert andet bevisdokument, der forevises af den retmæssige ejer. Hvis det skattemæssige identifikationsnummer ikke findes i passet, i det officielle identitetskort eller i et andet bevisdokument, der forelægges af den retmæssige ejer, herunder eventuelt den skattemæssige bopælsattest, suppleres identiteten med fødselsdato og fødested på grundlag af passet eller det officielle identitetskort.

3. Den betalende agent fastlægger den retmæssige ejers bopæl på grundlag af minimumsstandarder, der varierer efter, hvornår den betalende agent og modtageren af rentebetalingen har optaget forbindelse. Med forbehold af nedenstående anses bopælen for at være i det land, hvor den retmæssige ejer har sin faste adresse:

a) For kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2004 fastlægger den betalende agent den retmæssige ejers bopæl ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans etableringsland og direktiv 91/308/EØF.

b) For kontraktlige forbindelser, der er optaget, eller, hvis sådanne kontraktlige forbindelser ikke findes, for transaktioner, der er gennemført på eller efter den 1. januar 2004, fastlægger den betalende agent på grundlag af den adresse, der er angivet i passet eller i det officielle identitetskort, eller om nødvendigt på grundlag af ethvert andet bevisdokument, der forevises af den retmæssige ejer, den retmæssige ejers bopæl efter følgende procedure: for fysiske personer, der fremviser et pas eller et officielt identitetskort udstedt af en medlemsstat og erklærer sig som hjemmehørende i et tredjeland, fastslås bopælen ved hjælp af en skattemæssig bopælsattest udstedt af den kompetente myndighed i det tredjeland, hvor den fysiske person hævder at være hjemmehørende. Hvis en sådan attest ikke kan fremvises, anses bopælen for at befinde sig i den medlemsstat, der har udstedt passet eller ethvert andet officielt identitetsdokument.

Artikel 4

Definition af betalende agent

1. I dette direktiv forstås ved »betalende agent« enhver økonomisk aktør, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer, uanset om aktøren er debitor for den fordring, der giver renten, eller den aktør, som debitor eller den retmæssige ejer pålægger at betale renter eller at sikre betalingen af renter.

2. Enhver enhed, der er etableret i en medlemsstat, og som renterne til den retmæssige ejer betales til eller sikres for, betragtes også som

([1]) EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 76).

▼B

betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis den økonomiske aktør har grund til på grundlag af officielle bevisdokumenter, der forevises af enheden, at tro, at:

a) denne er en juridisk person, bortset fra de i stk. 5 nævnte juridiske personer, eller

b) dens overskud beskattes i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, eller

c) den er et investeringsinstitut, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF.

En økonomisk aktør, som betaler renter til eller sikrer betaling af renter for en sådan enhed, der er etableret i en anden medlemsstat og betragtes som betalende agent i henhold til dette stykke, skal give sit etableringslands kompetente myndighed meddelelse om navn og adresse på enheden og det samlede rentebeløb, der er betalt til eller sikret for enheden, og etableringslandets kompetente myndighed skal videregive disse oplysninger til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor enheden er etableret.

3. Den i stk. 2 omhandlede enhed skal imidlertid i henseende til dette direktiv have mulighed for at lade sig behandle som investeringsinstitut som omhandlet i stk. 2, litra c). Udnyttelsen af denne mulighed gøres til genstand for en attest, der udstedes af den medlemsstat, hvor enheden er etableret, og som denne enhed forelægger den økonomiske aktør.

Medlemsstaterne fastsætter detaljerede regler for denne mulighed for de enheder, der er etableret på deres område.

4. Hvis den økonomiske aktør og den i stk. 2 omhandlede enhed er etableret i samme medlemsstat, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at enheden efterlever bestemmelserne i dette direktiv, når den optræder som betalende agent.

5. Følgende juridiske personer er ikke omfattet af stk. 2, litra a):

a) i Finland: avoin yhtiö (Ay) og kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag og kommanditbolag

b) i Sverige: handelsbolag (HB) og kommanditbolag (KB).

Artikel 5

Definition af kompetent myndighed

I dette direktiv forstås ved »kompetent myndighed«:

a) for medlemsstaternes vedkommende enhver af de myndigheder, som af medlemsstaterne er anmeldt til Kommissionen, og

b) for tredjelandes vedkommende den kompetente myndighed i henseende til bilaterale eller multilaterale skatteaftaler eller, dersom en sådan ikke findes, en anden myndighed, der er bemyndiget til at udstede bopælsattester til skattemæssige formål.

Artikel 6

Definition af »rentebetalinger«

1. I dette direktiv forstås ved »rentebetalinger«:

a) renter betalt eller krediteret en konto vedrørende fordringer af enhver art med eller uden prioritetsgaranti eller klausuler om andel i debitors udbytte, navnlig indtægter fra statsgældsbeviser og indtægter fra obligationer eller forskrivninger, herunder præmier eller gevinster i tilknytning til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger; strafrenter for sen betaling betragtes ikke som rentebetalinger

▼B

b) påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af de i litra a) omhandlede fordringer

c) indkomst afledt af rentebetalinger, enten direkte eller via en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed udloddet af

   i) investeringsinstitutter, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF

   ii) enheder, der er omfattet af den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed

   iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område

d) indkomst i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele eller enheder i følgende institutter og enheder, hvis de direkte eller indirekte via andre institutter for kollektiv investering eller enheder som omhandlet nedenfor investerer mere end 40 % af deres aktiver i fordringer omhandlet i litra a):

   i) investeringsinstitutter, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF

   ii) enheder, der er omfattet af den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed

   iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område.

Medlemsstaterne har imidlertid mulighed for kun lade indkomst som omhandlet i litra d) indgå i definitionen af rentebetaling, for så vidt denne indkomst svarer til en indkomst, der direkte eller indirekte stammer fra rentebetalinger som defineret i litra a) og b).

2. I henseende til stk. 1, litra c) og d), skal den samlede indkomst, dersom en betalende agent ikke ligger inde med oplysninger om, hvor stor en del af indkomsten der afledes af rentebetalinger, betragtes som rentebetaling.

3. I henseende til stk. 1, litra d), skal procentsatsen, dersom en betalende agent ikke har nogen oplysninger om procentsatsen for de aktiver, der er investeret i fordringer eller i andele eller enheder i henhold til nævnte litra, anses for at være højere end 40 %. Hvis agenten ikke er i stand til at fastlægge beløbet for den indkomst, som den retmæssige ejer har realiseret, betragtes indkomsten som værende provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet af andelene eller enhederne.

4. Hvis rente som defineret i stk. 1 betales til eller krediteres en konto, der indehaves af en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed, idet denne enhed ikke er omfattet af den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, skal den betragtes som rentebetaling fra en sådan enhed.

5. I henseende til stk. 1, litra b) og d), skal medlemsstaterne have mulighed for at kræve, at betalende agenter på deres område beregner renterne på årsbasis i en periode, der ikke må overstige et år, og behandler sådanne på årsbasis beregnede renter som rentebetalinger, også selv om der ikke finder afståelse, indfrielse eller tilbagekøb sted i den pågældende periode.

6. Uanset stk. 1, litra c) og d), skal det være muligt for medlemsstaterne at holde enhver i de pågældende bestemmelser omhandlet indkomst fra institutter eller enheder etableret på deres område uden for definitionen af rentebetalinger, hvis de pågældende enheders investeringer i fordringer omhandlet i stk. 1, litra a), ikke har oversteget 15 % af deres aktiver. Uanset stk. 4 kan medlemsstaterne ligeledes beslutte at holde renter, der udbetales til eller krediteres en konto tilhørende en enhed som omhandlet i artikel 4, stk. 2, der ikke er omfattet af muligheden i artikel 4, stk. 3, og som er etableret på deres område, uden for definitionen af rentebetaling, jf. stk. 1, hvis de pågældende enheders investeringer i fordringer omhandlet i stk. 1, litra a), ikke har oversteget 15 % af deres aktiver.

▼B

En medlemsstats udnyttelse af en sådan mulighed skal være bindende for andre medlemsstater.

7. Den i stk. 1, litra d), og stk. 3 omhandlede procentsats fastsættes fra den 1. januar 2011 til 25 %.

8. De i stk. 1, litra d), og stk. 6 omhandlede procentsatser fastsættes under henvisning til investeringspolitikken som fastlagt i fondsbestemmelserne eller vedtægterne for de berørte institutter eller enheder og, hvis sådanne ikke findes, under henvisning til den faktiske sammensætning af de berørte institutters eller enheders aktiver.

Artikel 7

Geografisk anvendelsesområde

Dette direktiv anvendes på renter betalt af en betalende agent etableret på det område, på hvilket traktaten finder anvendelse i henhold til traktatens artikel 299.

AFSNIT II

INFORMATIONSUDVEKSLING

Artikel 8

Den betalende agents indgivelse af information

1. Når den retmæssige ejer er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor den betalende agent er etableret, omfatter den information, som den betalende agent skal indgive til sit etableringslands kompetente myndighed, som et minimum følgende:

a) den retmæssige ejers identitet og bopæl fastlagt i henhold til artikel 3

b) den betalende agents navn og adresse

c) den retmæssige ejers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikation af den fordring, der giver anledning til renten, og

d) oplysninger om rentebetalingen i henhold til stk. 2.

2. Den information, som den betalende agent skal indgive vedrørende rentebetaling, skal som et minimum indeholde en differentiering mellem rentebetalinger efter nedenstående kategorier og angive følgende:

a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): den betalte eller krediterede rentes beløb

b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): enten det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet

c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): enten det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra, eller udlodningens fulde beløb

d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1

e) hvis en medlemsstat udnytter muligheden i artikel 6, stk. 5: rentebeløbet på årsbasis.

Medlemsstaterne kan dog begrænse minimumsindholdet af den information, som den betalende agent skal indgive vedrørende rentebetaling, til

▼B

det samlede rente- eller indkomstbeløb og det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet.

Artikel 9

Automatisk informationsudveksling

1. Den kompetente myndighed i den betalende agents medlemsstat afgiver de i artikel 8 omhandlede oplysninger til den kompetente myndighed i den retmæssige ejers bopælsland.

2. Indberetningen af information skal være automatisk og finde sted mindst en gang om året inden for seks måneder efter udgangen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat for alle rentebetalinger i det pågældende år.

3. Bestemmelserne i direktiv 77/799/EØF finder anvendelse på informationsudvekslingen i medfør af dette direktiv, forudsat at der ikke er fastsat undtagelse heri. Artikel 8 i direktiv 77/799/EØF finder dog ikke anvendelse på de oplysninger, der skal afgives i henhold til dette kapitel.

AFSNIT III

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 10

Overgangsperiode

1. I en overgangsperiode regnet fra den dato, der er fastsat i artikel 17, stk. 2 og 3, har Belgien, Luxembourg og Østrig ikke pligt til at anvende bestemmelserne i afsnit II, jf. dog artikel 13, stk. 1.

De har imidlertid ret til at modtage oplysninger fra de øvrige medlemsstater i henhold til afsnit II.

I overgangsperioden har dette direktiv til formål at sikre en reel minimumsbeskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, som udbetales i en medlemsstat til retmæssige ejere, der er fysiske personer med skattemæssig bopæl i en anden medlemsstat.

2. Overgangsperioden slutter ved udgangen af det første fulde skatteår efter den af følgende to datoer, der kommer sidst:

— datoen for ikrafttrædelsen af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab, i henhold til en enstemmig afgørelse truffet af Rådet, og det sidste af landene: Det Schweiziske Forbund, Fyrstendømmet Liechtenstein, Republikken San Marino, Fyrstendømmet Monaco og Fyrstendømmet Andorra om udveksling af oplysninger på anmodning som fastlagt i OECD-modelaftalen om udveksling af oplysninger i skattesager, der blev offentliggjort den 18. april 2002 (i det følgende benævnt »OECD-modelaftalen«), vedrørende rentebetalinger, som defineret i dette direktiv, som udbetales af betalende agenter etableret på deres respektive områder til retmæssige ejere, der er hjemmehørende i det område, hvor direktivet finder anvendelse, idet samme lande samtidig opkræver kildeskat af sådanne betalinger med den sats, der er fastlagt for de tilsvarende perioder, der er nævnt i artikel 11, stk. 1

— den dato, hvor Rådet enstemmigt konstaterer, at USA har forpligtet sig til at udveksle oplysninger på anmodning som fastlagt i OECD-modelaftalen med hensyn til rentebetalinger som defineret i dette direktiv, der udbetales af betalende agenter etableret på dets område til retmæssige ejere, der er hjemmehørende i det område, hvor direktivet finder anvendelse.

▼B

3. Ved overgangsperiodens udgang skal Belgien, Luxembourg og Østrig anvende bestemmelserne i kapitel II og ophøre med at opkræve kildeskat og at foretage deling af provenu i henhold til artikel 11 og 12. Hvis Belgien, Luxembourg og Østrig vælger at anvende bestemmelserne i kapitel II i overgangsperioden, ophører de med at opkræve kildeskat og at foretage deling af provenu i henhold til artikel 11 og 12.

Artikel 11

Kildeskat

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode opkræver Belgien, Luxembourg og Østrig, når den retmæssige ejer er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor den betalende agent er etableret, en kildeskat på 15 % i overgangsperiodens tre første år, på 20 % i de følgende tre år og derefter på 35 %.

2. Den betalende agent opkræver kildeskat på følgende måde:

a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): af det betalte eller krediterede rentebeløb

b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): af det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller ved hjælp af en skat med tilsvarende virkning, som skal bæres af modtageren af det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet

c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): af det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra

d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: af det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1

e) hvis en medlemsstat udnytter muligheden i artikel 6, stk. 5: af rentebeløbet på årsbasis.

3. For så vidt angår stk. 2, litra a) og b), opkræves kildeskatten i et omfang svarende til den periode, hvori den retmæssige ejer har besiddet fordringen. Hvis den betalende agent ikke kan fastlægge besiddelsesperioden på grundlag af de oplysninger, han er i besiddelse af, skal han behandle den retmæssige ejer som besidder af fordringen i hele den periode, hvor den har været gældende, medmindre han fremlægger bevis for datoen for erhvervelsen deraf.

4. Den kildeskat, som den betalende agents medlemsstat opkræver, forhindrer ikke den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, i at beskatte indkomsten i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, forudsat at traktatens bestemmelser overholdes.

5. I overgangsperioden kan de medlemsstater, der opkræver kildeskat, fastsætte, at en økonomisk aktør, der betaler renter til eller sikrer renter for en enhed som omhandlet i artikel 4, stk. 2, der er etableret i en anden medlemsstat, skal betragtes som betalende agent i stedet for enheden og skal opkræve kildeskat af disse renter, medmindre enheden formelt har accepteret, at dens navn og adresse samt det samlede rentebeløb, der er betalt til eller sikret for den, meddeles i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, sidste afsnit.

▼B

Artikel 12

Deling af provenu

1. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, stk. 1, beholder 25 % af deres provenu og overfører 75 % af provenuet til den retmæssige ejers bopælsland.

2. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, stk. 5, beholder 25 % af deres provenu og overfører 75 % af provenuet til de andre medlemsstater i samme forhold som de overførsler, der foretages i medfør af stk. 1.

3. Disse overførsler finder senest sted inden for en periode på seks måneder efter afslutningen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat i forbindelse med stk. 1 eller for den erhvervsdrivendes medlemsstat i forbindelse med stk. 2.

4. Medlemsstater, der opkræver kildeskat, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ordningen for deling af provenuet fungerer hensigtsmæssigt.

Artikel 13

Undtagelser fra kildeskatteproceduren

1. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, følger en af eller begge følgende procedurer for at sikre, at de retmæssige ejere kan kræve, at der ikke tilbageholdes nogen skat:

a) en procedure, som gør det muligt for den retmæssige ejer udtrykkeligt at bemyndige den betalende agent til at indberette oplysninger i henhold til afsnit II, idet en sådan bemyndigelse dækker alle renter, som den betalende agent betaler til den retmæssige ejer; i dette tilfælde finder bestemmelserne i artikel 9 anvendelse

b) en procedure, som sikrer, at der ikke opkræves kildeskat, hvis den retmæssige ejer forelægger sin betalende agent en attest, som er udstedt i hans navn af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, i henhold til stk. 2.

2. På begæring af den retmæssige ejer udsteder den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende har sin skattemæssige bopæl, en attest, som angiver:

a) den retmæssige ejers navn, adresse og skattemæssige identifikationsnummer eller, dersom et sådant nummer ikke findes, fødselsdato og fødested

b) den betalende agents navn og adresse

c) den retmæssige ejers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikationen af værdipapiret.

En sådan attest skal være gyldig i en periode af højst tre års varighed. Den skal udstedes til enhver retmæssige ejer, der har anmodet derom, inden for to måneder efter fremsættelsen af denne anmodning.

Artikel 14

Afskaffelse af dobbeltbeskatning

1. Den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, skal sikre afskaffelsen af enhver dobbeltbeskatning, som kunne følge af opkrævningen af den i artikel 11 omhandlede kildeskat, i henhold til bestemmelserne i stk. 2 og 3.

▼B

2. Hvis renter modtaget af en retmæssige ejer har været gjort til genstand for en sådan kildeskat i den betalende agents medlemsstat, indrømmer den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, ham en skattegodtgørelse svarende til den tilbageholdte skats beløb i henhold til landets nationale lovgivning. Hvis dette beløb er højere end beløbet for den skat, der skal erlægges i henhold til landets nationale lovgivning, skal den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, tilbagebetale den overskydende tilbageholdte skats beløb til vedkommende.

3. Hvis renter modtaget af en retmæssige ejer ud over den i artikel 11 omhandlede kildeskat har været gjort til genstand for nogen anden type kildeskat, og den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, indrømmer en skattegodtgørelse for en sådan kildeskat i henhold til sin nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler, krediteres denne anden kildeskat, før proceduren i stk. 2 tages i anvendelse.

4. Den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, kan i stedet for den ordning med skattegodtgørelse, der er omhandlet i stk. 2 og 3, foretage tilbagebetaling af den kildeskat, der er omhandlet i artikel 11.

Artikel 15

Omsættelige værdipapirer

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode, dog senest indtil den 31. december 2010, betragtes nationale og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer, som første gang er emitteret før den 1. marts 2001, eller for hvis vedkommende det oprindelige emissionsprospekt før denne dato blev godkendt af de kompetente myndigheder i henhold til Rådets direktiv 80/390/EØF ([1]) eller af de ansvarlige myndigheder i tredjelande, ikke som fordringer i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), forudsat at der ikke foretages nogen yderligere emissioner af sådanne omsættelige værdipapirer den 1. marts 2002 eller derefter. Hvis den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode fortsætter efter den 31. december 2010, finder bestemmelserne i denne artikel dog kun fortsat anvendelse for omsættelige værdipapirer

— der indeholder en klausul om »gross-up« og førtidig indfrielse, og

— hvor den betalende agent som defineret i artikel 4 er etableret i en medlemsstat, der opkræver den i artikel 11 omhandlede kildeskat, og denne betalende agent betaler renter til eller sikrer betaling af renter til umiddelbar fordel for en retmæssig ejer, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af en regering eller en dermed beslægtet enhed, der handler i egenskab af offentlig myndighed, eller hvis rolle er anerkendt ved en international traktat, jf. bilaget, betragtes hele emissionen af dette værdipapir bestående af den oprindelige emission og enhver yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af enhver anden emittent, der ikke er omfattet af ovennævnte stykke, betragtes en sådan yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

2. Intet i denne artikel forhindrer medlemsstaterne i at beskatte indkomsten af de i stk. 1 omhandlede omsættelige værdipapirer i overensstemmelse med deres nationale love.

([1]) EFT L 100 af 17.4.1980, s. 1. Ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF (EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1).

▼B

AFSNIT IV

DIVERSE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 16

Andre typer kildeskat

Dette direktiv forhindrer ikke medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat end den i artikel 11 omhandlede i overensstemmelse med deres nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler.

Artikel 17

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 1. januar 2004 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den ►M2 1. juli 2005 ◄, forudsat

i) at Det Schweiziske Forbund, Fyrstendømmet Liechtenstein, Republikken San Marino, Fyrstendømmet Monaco og Fyrstendømmet Andorra fra samme dato anvender foranstaltninger svarende til foranstaltningerne i dette direktiv i overensstemmelse med aftaler, som de har indgået med Det Europæiske Fællesskab efter enstemmig afgørelse i Rådet, og

ii) at alle aftaler eller andre ordninger er indgået med alle de relevante afhængige eller associerede territorier (Kanaløerne, Isle of Man og de afhængige eller associerede territorier i Caribien) om, at de fra samme dato indfører automatisk udveksling af oplysninger på samme måde som beskrevet i kapitel II i dette direktiv (eller i løbet af den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode indeholder kildeskat på samme vilkår som beskrevet i artikel 11 og 12).

3. Mindst seks måneder inden den 1. januar 2005 træffer Rådet med enstemmighed beslutning om, hvorvidt betingelsen i stk. 2 vil være opfyldt under hensyn til ikrafttrædelsesdatoerne for de relevante foranstaltninger i de pågældende tredjelande og afhængige eller associerede territorier. Træffer Rådet ikke beslutning om, at betingelsen vil blive opfyldt, skal det med enstemmighed og på forslag af Kommissionen fastsætte en ny dato i stedet for datoen i stk. 2.

4. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

5. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen derom og meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt en sammenligningstabel over bestemmelserne i dette direktiv og de tilsvarende bestemmelser i den vedtagne nationale lovgivning.

Artikel 18

Revision

Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport til Rådet om, hvorledes dette direktiv virker. Kommissionen foreslår på baggrund af disse rapporter i påkommende tilfælde Rådet de ændringer af direktivet, som måtte være nødvendige for bedre at sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og fjerne uønskede konkurrencefordrejninger.

▼B

Artikel 19

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 20

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

▼B

BILAG

LISTE OVER BESLÆGTEDE ENHEDER, JF. ARTIKEL 15

I forbindelse med artikel 15 skal følgende enheder betragtes som en »dermed beslægtet enhed, der handler i egenskab af offentlig myndighed, eller hvis rolle er anerkendt ved en international traktat«:

— enheder i Den Europæiske Union:

Belgien	Vlaams Gewest (regionen Flandern) Région wallonne (regionen Vallonien) Région de Bruxelles-capitale/Brussels Hoofdstedelijk Gewest (Bruxelles-regionen) Communauté française (det franske fællesskab) Vlaamse Gemeenschap (det flamske fællesskab) Deutschsprachige Gemeinschaft (det tysksprogede fællesskab)

▼M3

Bulgarien	Общините (kommuner) Социалноосигурителни фондове (Socialsikringsfonde)

▼B

Spanien	Xunta de Galicia (regeringen i den selvstyrende region Galicien) Junta de Andalucía (regeringen i den selvstyrende region Andalusien) Junta de Extremadura (regeringen i den selvstyrende region Extremadura) Junta de Castilla-La Mancha (regeringen i den selvstyrende region Castilien-La Mancha) Junta de Castilla-León (regeringen i den selvstyrende region Castilien-Léon) Gobierno Foral de Navarra (regeringen i den selvstyrende region Navarra) Govern de les Illes Balears (regeringen i den selvstyrende region Balearerne) Generalitat de Catalunya (regeringen i den selvstyrende region Catalonien) Generalitat de Valencia (regeringen i den selvstyrende region Valencia) Diputación General de Aragón (regeringen i den selvstyrende region Aragonien) Gobierno de las Islas Canarias (regeringen i den selvstyrende region De Kanariske Øer) Gobierno de Murcia (regeringen i den selvstyrende region Murcia) Gobierno de Madrid (regeringen i den selvstyrende region Madrid) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (regeringen i den selvstyrende region Baskerlandet) Diputación Foral de Guipúzcoa (provinsrådet i Guipuzcoa) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (provinsrådet i Vizcaya) Diputación Foral de Alava (provinsrådet i Alava) Ayuntamiento de Madrid (Madrid kommune) Ayuntamiento de Barcelona (Barcelona kommune) Cabildo Insular de Gran Canaria (Gran Canarias ørråd) Cabildo Insular de Tenerife (Tenerifes ørråd) Instituto de Crédito Oficial (kreditinstituttet Instituto de Crédito Oficial) Instituto Catalán de Finanzas (det Catalanske kreditinstitut Instituto Catalán de Finanzas) Instituto Valenciano de Finanzas (det valencianske kreditinstitut Instituto Valenciano de Finanzas)
Grækenland	Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (det græske teleselskab) Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (det græske skinnenetselskab) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (det offentlige elselskab)
Frankrig	Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (fonden til dækning af underskuddet på den sociale sikringsordning) Agence française de développement (AFD) (det franske agentur for udviklingsbistand) Réseau ferré de France (RFF) (Frankrigs skinnenet) Caisse nationale des autoroutes (CNA) (de franske motorvejes finansieringsselskab) Assistance publique — hôpitaux de Paris (APHP) (Paris' sociale sygehusselskab) Charbonnages de France (CDF) (Frankrigs kulminer) Entreprise minière et chimique (EMC) (mine- og kemiselskabet)
Italien	Regionerne Provinserne Kommunerne Cassa Depositi e Prestiti (det offentlige deponerings- og låneinstitut)

▼M1

Letland	Pašvaldības (lokale myndigheder)

▼M1

Polen	gminy (kommuner) powiaty (distrikter) województwa (provinser) związki gmin (kommuneforeninger) powiatów (distriktforeninger) województw (provinsforeninger) miasto stołeczne Warszawa (hovedstaden Warszawa) Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (agenturet for omstrukturering og modernisering af landbruget) Agencja Nieruchomości Rolnych (landbrugsejendomsagenturet)

▼B

Portugal	Região Autónoma da Madeira (den selvstyrende region Madeira) Região Autónoma dos Açores (den selvstyrende region Azorerne) Kommunerne

▼M3

Rumænien	autoritățile administrației publice locale (kommunale og amtslige myndigheder)

▼M1

Slovakiet	mestá a obce (kommuner) Železnice Slovenskej republiky (det slovakiske jernbaneselskab) Štátny fond cestnéhohospodárstva (statens vejforvaltningsfond) Slovenské elektrárne (slovakiske kraftværker) Vodohospodárska výstavba (vandøkonomisk selskab)

▼B

— internationale enheder:

Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling

Den Europæiske Investeringsbank

Den Asiatiske Udviklingsbank

Den Afrikanske Udviklingsbank

Verdensbanken/IBRD/IMF

Den Internationale Finansieringsinstitution

Den Interamerikanske Udviklingsbank

Europarådets Socialudviklingsfond

Euratom

Det Europæiske Fællesskab

Den Andinske Udviklingsfond (CAF)

Eurofima

Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab

Den Nordiske Investeringsbank

Den Caribiske Udviklingsbank.

Bestemmelserne i artikel 15 gælder med forbehold af internationale forpligtelser, som medlemsstaterne måtte have indgået over for ovennævnte internationale enheder

— enheder i tredjelande:

De enheder, der opfylder følgende kriterier:

1) Enheden betragtes helt klart som en offentlig enhed efter de nationale kriterier.

2) Den offentlige enhed er en ikke-kommerciel producent, der administrerer og finansierer en gruppe aktiviteter og især leverer ikke-kommercielle varer og tjenester, der skal være til gavn for samfundet, og som reelt styres af det offentlige.

3) Den offentlige enhed er en stor og regelmæssig emittent af værdipapirer.

4) Den pågældende stat kan garantere, at den offentlige enhed ikke vil foretage førtidig indfrielse, hvis der findes »gross-up«-klausuler.